

han paa en Strækning af over en halv Mil følge den brede Sognevej, der bugtede sig frem over de højt liggende Marker, indtil den langt i Syd dukkede ned mellem de tre store, nøgne Muldbølger, bag hvilke Skibberup skjulte sig saa omhyggeligt, at ikke en Skorstenspipe var at øjne over Bakkekamene. Fjernere skimtedes Taarnet af den ensomt liggende Kirke, og langs hele den østlige Horisont saas Fjordens blaanende Flade og de grønne og hvide Brinker ovre bag den modsatte Bred.

Hver Dag havde Emanuel staaet her og stirret ud, og han kendte allerede hvert Hus, hvert Træ, hver Høj i det hele Landskab. Hans Blik havde drømmende fulgt — snart Bøndernes Plovspand, der én Dag i Slud, én Dag i Sol bevægede sig tungt over de vaade Agre, snart Fjordfiskernes Baade, der med hvide eller brune Sejl krydsede frem imellem Kysterne; snart Skibberuppernes hurtige Køretøjer, naar de rullede hjem fra Staden ad den bugtede Sognevej, hvor de for hver Svingning blev mindre og mindre for hans Øjne, indtil de tilsidst som smaa Mus smuttede ned imellem de tre Muldvarpeskud i det fjerne. Om Aftenen, naar den sidste Solfakkell var slukket i Sydvest, havde han set Lysene tændes ét for ét rundt om i Hytterne, ligesom Stjerner paa en Himmel. I sin